

holder Dem dog vel ikke? De stod maaske i Begreb med at gaa ud?"

"Jeg nægter ikke," svarede Emanuel. "Jeg havde tænkt at spasere — —."

"Godt! Saa tillader jeg mig at følge Dem et Stykke paa Vej. Jeg kan vist have godt af en lille Motion før Badet. Og jeg kan vel ikke gøre Regning paa Deres Følgeskab mere i Formiddag, Frk. Tønnesen?"

"Nej, jeg bliver her og holder Fru Torm med Selskab. Forresten . . . et Ord, før De gaar, Hr. Hansted! Jeg vilde gerne bede Dem gøre mig en Venskabs tjeneste. Jeg har for Tiden et sandt Sværmeri for Lyngblomster, denne uanselige, duftløse lille Urt, Beskedenhedens Symbol o. s. v. Aa nej, sæt dog ikke straks det Jeremias-Ansigt op! Jeg vilde blot bede Dem vise mig den Elskværdighed at plukke en lille Buket paa Deres Spadseretur . . . at sige, dersom det da ikke forstyrrer Dem i Deres Grublen over en ny og bedre Verdensorden. Jeg vilde sandelig skrækkelig nødig ligesom hin næsvisse Flue, Pastor Petersen talte om, være Aarsag til, at de næste totusinde Aars Menneskelykke forspildtes. Dersom derfor noget saadant skulde kunne befrygtes, maa De endelig lade, som om jeg ingenting har sagt."

Blodet veg atter Emanuel fra Kind og Læber, og Skyggerne under hans Øjne blev foruroligende sorte. Men paany erindrede han sig sin Herre og Mesters Ord: "Naar nogen slaar dig paa din højre Kind," — og han tav. Præget af en overmenneskelig Sjælsstyrke stod han ubevægelig og saa ned paa hende med et Blik, hvori Medynk og Smerte vemodig var sammenblandet.

Men denne Tavshed og dette Blik æggede blot yderligere den spottelystne Frøken; det var, som dreves hun af en uimodstaaelig Trang til ret at saare ham. Situationen var nær ved at blive uhyggelig, da Pateren traadte imellem og med en pludselig og overraskende Alvor og ikke uden Myndighed sagde: